

نرخ جریمه‌ها بالا می‌رود

رئیس پلیس راهور فراجا از ابلاغ نرخ افزایش یافته جرائم رانندگی در روزهای آینده خبر داد و گفت: «موضوع افزایش جرائم رانندگی در کمیسیون حقوقی و قضائی دولت است تا آن را ابلاغ و اعمال کنیم. باید ارقام جرائم رانندگی منجر به رعایت قوانین رانندگی شود و برای حفظ آرامش و امنیت مردم آن را اجرا کنیم.» به گزارش ایلنا، تیمور حسینی ادامه داد: «یکی از مؤلفه‌های بازدارنده نرخ جریمه، هزینه جرم است: ۲۵۰۰ سامانه بروز شده و سرعت لحظه‌ای، سرعت متوسط و تخلفات حادثه‌خیز در کنار بازرسین نامحسوس و پلیس افتخاری و همیاران پلیس کنترل می‌شود؛ محور تهران - مشهد، تهران - اصفهان شیراز، تهران - زنجان و تبریز زیر پوشش پهپادهای فراجا قرار دارد و همه توان پلیس راهور برای ایام عید به کار گرفته شده است.» براساس اعلام او، در سال گذشته رفح ۸۸۷ نقطه پُر تصادف با همکاری سازمان راهداری به عنوان اولویت اول در نظر گرفته شد که با تأمین اعتبار مورد نیاز، رفع مشکل شود؛ طبق آخرین گزارش نزدیک به ۵۰۰ نظاط حادثه‌خیز، رفع مشکل شده که عدد خوبی برای افزایش ایمنی محورهای مواصلاتی است. به گفته او، دلیل ۲۰ هزار جان‌باخته تصادفات ۵ هزار راننده متخلف است.

شکسته شدن رکورد سفر با مترو

مدیرعامل شرکت بهره‌برداری متروی تهران و حومه از رکوردشکنی تعداد مسافران مترو در ۱۱ ماه امسال در مقایسه با سال قبل خبر داد. به گزارش مهر، مسعود درستی، با اشاره به اینکه در سال گذشته ۴۰۹ میلیون مسافر با متروی تهران جابه‌جا شده بودند، گفت: «براساس آمار، در ۱۱ ماه سال جاری ۴۱۱ میلیون مسافر از مترو استفاده کرده‌اند که بیشتر از آمار کل سفرهای انجام شده در سال ۱۴۰۱ است.» او در ادامه با بیان اینکه متوسط جابه‌جایی مسافران در روزهای کاری ۱۱ ماه گذشته در سال جاری، یک میلیون و ۴۵۰ هزار نفر بوده است، گفت: «متوسط مسافر جابه‌جاشده مترو در روزهای کاری اسفندماه از یک میلیون و ۶۴۳ هزار نفر عبور کرده است.»

تعیین تکلیف ۷۰ هزار کودک بازمانده از تحصیل

معاون آموزش ابتدایی آموزش‌وپرورش با بیان اینکه پوشش واقعی تحصیلی دوره ابتدایی ۹۸ درصد است، گفت: «شرایط ۷۰ هزار کودک از ۱۹۶ هزار در آمار بازمانده از تحصیل‌ها بررسی و تعیین تکلیف شد.» به گزارش ایرنا، حمید طریفی حسینی ادامه داد: «در راستای ماده ۹۰ برنامه هفتم و مأموریت این معاونت، تدوین برنامه درسی جذب بازماندگان از تحصیل مورد توجه قرار دارد که باید اطلاعات آنها از نظر زمان و مکان آموزش از بازماندگان از تحصیل را داشته باشیم.» او افزود: «۱۹۶ هزار کودک در سنین تحصیل دوره ابتدایی، یعنی ۱۱ تا ۱۶ سال داریم که شرایط تحصیل دوره ابتدایی برای آنها باید بررسی شود؛ در این میان ۹ هزار و ۴۰۰ نفر از این کودکان در خارج از کشور تحصیل می‌کنند، اما در این آمار لحاظ شده‌اند.» براساس اعلام او، ۷۰ هزار از ۱۹۶ هزار نفری که اعلام شده تعیین تکلیف شده‌اند، ۴۲۲ هزار نفر از ۷۰ هزار نفر کودک بازمانده از تحصیل به علت اشتغال شرایط حضور در مدرسه نداشته‌اند

روال ناهماهنگ امداد رسانی

و عشایری، کمکی نرسیده است. از طرف دیگر یک بازیگر معروف می‌گوید، این مردم برنج ندارند، بعد از آن از بار برنج از نقاط مختلف سرازیر می‌شود، در حالی که ممکن است به آرد، برنج و روغن هم نیاز داشته باشند.» او ادامه می‌دهد: «مدیریتی روی خیریه‌ها نیست و آنها هم در مقابل به دستگام‌های دولتی بی‌اعتمادند و حاضر نیستند از آنها کمک بگیرند تا اقلام را به آن مناطق برسانند. از طرف دیگر آنها نمی‌خواهند با هم مشارکت کنند. همه این موارد باعث افراط و تفریط می‌شود. مثلاً در تقاطعی که در اخبار از آنها یاد می‌شود، موج کمک‌ها به آنجا می‌رسد، ولی بعضی از روستاها مثل فنوج و نیکشهر هم که بعد از سیل خسارت زیادی دیده‌اند، نامشان کمتر شنیده می‌شود. در چند روز اول بالگردها به هیچ منطقه‌ای نرفت و وقتی همه راه‌ها باز شد، بالگرد فرستادند. همه این موارد به دلیل نداشتن مدیریت یکپارچه در این استان است. مثلاً هلال احمر از روز اول کمک‌رسانی را شروع کرد، اما امکانات و تجهیزات در روزهای اول وجود نداشت و عملاً بعد از باز شدن راه‌ها امداد رسانی آغاز شد.»

نریزد و وسایل آن را خارج کنند. راه‌های دسترسی به روستا با کوچکترین بارندگی قطع می‌شود و کسی نمی‌داند برای سیل احتمالی بعدی، باید به کجا برود؛ «فرد اسپان‌پواره سیل شروع می‌شود و نگرانیم. حتی نمی‌توانیم تا بخش برویم. چون اگر باران شروع شود، نمی‌توانیم به خانه برسیم. مجبوریم همین جا بمانیم.» یکی از معتمدان محلی تلنگ می‌گوید که اگر ۱۰ دهه پل داشتیم مردم به این شدت گرفتار سیل نمی‌شدند: «فعلاً مهم‌ترین نیاز بخش تلنگ، بازسازی زیرساخت‌هاست؛ راه‌های مواصلاتی، بندسراها و زمین‌های کشاورزی آسیب دیدند. زمین‌ها آبیگری شده و آماده کشت بودند، اما همه آنها در سیل نابود شد. خانه‌ها هم در بعضی از روستاها در پایین دست نشست کرده و دیگر قابل سکونت نیستند؛ یا باید تخریب شوند یا بازسازی، به همین دلیل بنیاد مسکن و نهادهای حمایتی باید ورود کنند و سهمیه مسکن مقوم روستایی را افزایش دهند؛ چون خانه‌های سنتی با کوچکترین سیل، آسیب‌بینی می‌یابند.»

محصولی برای کشت دیم نداریم

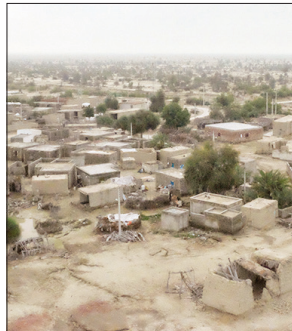
چند کیلومتر دوترا از کوچو، روستای «روستای شدیگ» است و همان اتفاقاتی را پشت سر گذاشته که «کهن بالا» و «دیرمان» تجربه کردند. این روستا متعلق به بخش کوچو است و مثل باقی روستاها، روزها در محاصره آب بود و کسی به آنها سرکشی نکرد. خانه‌های این روستا هم ترک خورده، سقف‌ها ریزش کرده و سرویس‌های بهداشتی تخریب شده است. بعد از سیل، اهالی نمی‌دانند با زمین‌های کشت در معرض آسیب چه کنند؟ خالد هوتی، دهیار روستاست: «بخش زیادی از مردم منطقه کشاورزند و ذرت و ماش می‌کارند. کشت دیم نیاز به جمع شدن آب در میان مزرعه دارد، اما الان که بندسارهای خاکی زمین‌های کشاورزی از بین رفته، کشت هم در معرض آسیب قرار گرفته. ترمیم این بندسارها به پول‌دوز نیاز دارد که کشاورزان هم به آن دسترسی ندارند. الان فصل کشت است و کشاورزها باید کارشان را آغاز می‌کنند، ولی با این شرایط احتمالاً برای سال آینده محصولی ندارند.» یکی دیگر از ساکنان روستای شدیگ که دیوارهای خانه‌اش در آستانه تخریب است، می‌گوید که کنار خانه‌اش یک خانه نیمه‌کاره از بنیاد مسکن ساخته شده و دولت به آنها گفته بود، وامی برای تکمیل خانه در اختیارشان می‌گذارد: «برای بار سوم برای تکمیل این خانه پیگیری کردیم، اما هنوز پاسخ روشنی نداده‌اند. اگر این خانه‌ها تکمیل شوند، مشکل خانه‌های آسیب‌دیده از سیل هم برطرف می‌شود و دیگر نیازی به خانه‌های کاهگلی نداریم.»

بعد از سیل بسیاری از روستاها، کمکی از طرف هلال احمر و سایر نهادهای دولتی دریافت نکردند و کمک‌های مردمی پراکنده هم بدون نیازسنجی منطقه انجام شد. شاهد آن سرازیر شدن کمک‌ها به سمت دشتیاری و نرسیدن کمک و بی‌خبری از روستاهای صعب‌العبور بود. بعد از باز شدن راه‌ها، بخش‌داری‌ها و فرمانداری قصرقند تلاش کردند کمک‌های مردمی را با هماهنگی بیشتری به منطقه بفرستند، اما باز هم این روند ناهماهنگ وجود داشت. محمد توحیدلو، فعال اجتماعی حاضر در سیستان و بلوچستان که در جریان امداد رسانی به روستاها قرار دارد، درباره دلایل ناهماهنگی بین دستگاه‌ها در جریان امداد رسانی سیل اخیر توضیح می‌دهد: «یکی از دلایلی که باعث ناهماهنگی در توزیع کمک‌ها می‌شود، طایفه‌ای بودن منطقه و نداشتن آمار درباره کمک‌های توزیع شده است. خیریه‌ها هم جایی برای سازماندهی ندارند تا به آنها توضیح دهند چه بخش‌ها و کمک‌هایی در اولویت قرار دارند. الان در منطقه دشتیاری آنقدر کمک‌های مردم رسیده که شاید اندازه یکسال آنها را پاسخ دهد، اما به بعضی از روستاهای دور دست

باید خانه‌ها بالاتر از سطح زمین بسازند تا زمان سیل آب، آسیبی به آنها نرسد، اما همه، توان مالی آن را ندارند. پایه‌ای اکرم یکی از فعالان اجتماعی منطقه هم در کوچه‌های دیرمان، خانه‌های تخریب‌شده را شناسایی می‌کند. محمد توحیدلو توضیح می‌دهد که اگر آب هدایت می‌شد، سیل به خانه‌ها نمی‌رسید: «روستاهای سیل‌زده هیچ کدام کانالی برای هدایت سیل ندارند. مثلاً رود کاجو موسمی است و بعد از سیل ۱۴۰۰ باید لایروبی می‌شد، اگر این کار انجام می‌شد، همه این آب‌ها در بستر رود می‌ماند و به سیل تبدیل نمی‌شد. بعد از سیل ۱۴۰۰، برای یکی از روستاها با هزینه یک میلیارد تومان کنار رودخانه دایک ایجاد شد، همین روستا امسال خسارتی از سیل ندید. بالای تلنگ، پنج رشته‌کوه وجود دارد که بعد از بارش بارش طولانی، آب با شدت در میان آنها جریان پیدا می‌کند. این آب باید هدایت شود.»

آر پل داشتیم، محاصره نمی‌شدیم

یکی از دلایل محاصره شدن بعضی از روستاها ساخته شدن پل مواصلاتی است. «کوچو» یکی دیگر از روستاهای تلنگ است که ۸ روز در محاصره سیل بود. سال ۱۳۹۸ یک پل نیمه‌کاره در مسیر روستا ساخته شد، اما نیمه‌کاره ماند. دوهفته پیش و بعد از بارش شدید باران، سیل در محدوده اطراف پل و ورودی کوچو آنقدر بالا آمد که هیچ‌کدام از اهالی امکان خروج از آن را نداشت و اینجا هم یک هفته خاموش ماند. «کوچو» مرتفع‌ترین روستای بخش است و بعد از سیل آب باران، به سمت جنوب آن سرازیر شد و فقط چند خانه سنگی پای کوه تخریب شد. جواد، اهل همین روستاست. با موتورش جلودر از خودرو حرکت می‌کند تا آن دو خانه تخریب‌شده از باران دوهفته پیش را نشان دهد. از کنار این خانه‌ها رودخانه و زمین‌های کشاورزی دیم مشخص است. دیوار گچ‌خورده خانه را نشان می‌دهد و تعریف می‌کند که بعد از بارش شدید باران، دو روز تمام به برق، اینترنت و آنتن موبایل دسترسی نداشتند و بعد از فروکش کردن آب هم به سختی و با لندکروز می‌شود از آن خارج شد. بعضی از روستاها هم مانند «نوهانی بازار» هنوز راه دسترسی ندارند: «آب که خشک شد، مسیری برای رد شدن چرتقیل نبود، خودمان رجوی شدیم تیرهای برق افتاده روی زمین را جابه‌جا کنیم. خانه خودمان روی کوه بود و نگران نبودیم که آب بالا بیاید، ولی خانه دو نفر از آشنایان مان که پای کوه است، ریخته.» او خانه‌هایی را نشان می‌دهد که با سنگ و گل ساخته شده و همان شب تخلیه شدند. بعد از پایان بارش هم روی دیوارها گچ‌زدند تا دیوارهای خانه

روستا قطع بود و آنها هم ارتباطی با بیرون از روستا نداشتند، کسی هم از آنها خبری نداشت: «آب باران نزدیک یکمتر بالا آمده بود. همان موقع سیل، بعضی از خانه‌ها ریزش کرد و چند دام هم تلف شد.» او خانه‌ای را نشان می‌دهد که دیوارهایش سست شده و احتمالاً به زودی فرو می‌ریزد. صاحبخانه رویروی اتاق بسیار کوچکش که دیگر امکان سکونت ندارد، در خانه همسایه کناری زندگی می‌کند: «روبروی این خانه که سیل چیزی از آن باقی نگذاشته، کنتور برق روی زمین افتاد. خودمان همکاری کردیم، وسایل خانه را بیرون آوردیم و آن کنتور را هم جمع کردیم. نگاه کن! هنوز هم آب هست. صبح روزی که سیل آمد، یکی از اهالی می‌خواست از خانه‌اش بیرون بیاید، ولی نمی‌توانست در را باز کند. فکر می‌کرد در را از پشت بسته‌اند. با برادرش تماس می‌گیرد و می‌گوید، در خانه ما را از پشت بسته‌اند. بعد متوجه می‌شوند که خانه نشست کرده و در آن گیر کرده است.» اکرم می‌گوید: «مردم از کسانی که لنج داشتند، دو کفکش قرض گرفتند و در عرض ۴۸ ساعت، آب را بیرون بردند. در طول این مدت کمک دولتی زیادی نرسید، فقط پنج یا شش چادر دادند. بچه‌ها قایقی فایبرگلاس درست کرده بودند و با آن جابه‌جا می‌شدند. آنقدر مشکلات روستا زیاد است که برای سیل بند بودجه نمی‌دهند.»

بدون شناسنامه، بدون خانه

درست مثل روستای «کهن بالا»، بنیاد مسکن بعد از سیل سال ۹۸ هم برای این روستای چند خانه را ساخت، اما هرگز تکمیل نشد. کنار خانه‌های فروریخته و آسیب‌دیده، خانه‌های ناتمام بنیاد مسکن قرار گرفته که بی‌استفاده مانده و صاحبش نمی‌تواند آن را تکمیل کند. اهالی می‌گویند، اگر همین خانه‌ها تکمیل و آب، برق و گاز وصل شود، مردم می‌توانند در آنها زندگی کنند و دیگر نیازی به ساخت خانه جدید نیست. از ۴۰ خانه روستا، فقط دو، سه خانه تکمیل شده، چون صاحبش توانایی مالی داشته و توانسته ماسه و سیمان تهیه کند. اکرم می‌گوید: «بنیاد به پیمانکار پول داده بود و آن هم بعد از مدتی گفت، هزینه‌ها زیاد شده و دیگر امکان ادامه کار وجود ندارد. آن زمان که بنیاد با پیمانکار قرارداد بست، سیمان کیسه‌ای ۳۰ هزار تومان بود، الان به ۱۰۰ هزار تومان رسید. بنیاد مسکن به کسانی که پیگیر ساخت خانه شده‌اند، گفته این خانه‌ها را برای کسی می‌سازد که قبلاً وامی از بنیاد نگرفته باشند. اگر کسی شناسنامه نداشته باشد، همین خانه‌های بنیاد هم به او تعلق نمی‌گیرد. در سیل قبلی این خانواده‌ها داخل چادر و خانه‌های خشت و گلی مانده‌اند.» کنار بعضی از خانه‌های تلنگ، تپه هیزم‌ها روی هم چیده شده. در تمام روزهای سیل، مردم از همین هیزم‌ها برای پخت‌وپز استفاده می‌کردند. اکرم می‌گوید در تمام سیستان و بلوچستان، فقط ایرانشهر لوله‌کشی گاز دارد و باقی از کیمسول گاز استفاده می‌کنند. تا ۱۵ سال پیش تقریباً بخش زیادی از مردم روستا از هیزم استفاده می‌کردند.

آب شرب مان گل آلود است

صاحب یکی از خانه‌های کوچک تخریب‌شده، رویروی خانه‌اش چادر زده و همان جا ساکن شده. خانه‌اش ترک‌های سنگینی دارد و کاملاً سست است. خودش کارگر لنج است و فرزندی ندارد: «همسرم را به خانه خواهرش فرستادم و خودم همین جا ماندم. بعد از سیل ۹۸، برای دریافت خانه از بنیاد مسکن، ثبت‌نام کردم ولی نیمه‌کاره مانده است.» چند خانه از طرف‌تر از کارگر لنج، خانه‌ی زنی دیگر خراب شده که حالا همراه پسرش زندگی می‌کند. کنار این خانه هم یکی دیگر از خانه‌های نیمه‌کاره بنیاد است. صاحبخانه یک پیکر آب از یخچال می‌آورد که نشان دهد آبی که از سد به روستا می‌رسد، چقدر گل آلود است: «حتی آبی که از شیر می‌آید هم به همین رنگ است، گل دارد.»

آب هدایت نشده، رودخانه طغیان کرد

سیل از رود شمال روستا وارد «دیرمان» شد و در کوچه‌های باریکش به سمت جنوب حرکت کرد؛ آب آنقدر بالا آمده بود که قسمتی از زمین‌های روستا را شست و با خودش برد. مردم منطقه می‌دانند که

شهرداری بهشهر

«آگهی تجدید مناقصه عمومی»

شهرداری بهشهر در نظر دارد جهت حفظ و نگهداری فضای سبز با برآورد اولیه (۷۹/۲۷۰/۱۱۰/۹۵۱) ریال که به مدت ۱۱ ماه از طریق مناقصه عمومی به پیمانکاران دارای تایید صلاحیت از اداره کار و رفاه اجتماعی با شرایط زیر در سامانه ستاد (www.setadiran.ir) واگذار نماید.

الف) نحوه تنظیم اسناد مناقصه:

شرکت‌کنندگان در مناقصه، اسناد مناقصه و پیشنهادهای خود را به صورت فایل‌های جداگانه و منظم باید در سامانه تدارکات الکترونیک دولت (سامانه ستاد) بارگذاری کنند.

ب) تضمین شرکت در مناقصه به مبلغ سه میلیارد و نهصد و شصت و سه میلیون و پانصد و پنج هزار و پانصد و هفت ریال (۳/۹۶۳/۵۰۵/۵۴۷) به صورت ضمانت‌نامه بانکی دارای اعتبار سه (۳) ماهه از تاریخ چاپ آگهی و یا فیش مبلغ واریزی به حساب سپرده ۰۷/۳۲۷۲۰۰۷/۰۸۰۸ نزد بانک ملی ایران، طبق اطلاعات فایل پیوست. (پاکت الف)

ج) اسناد مناقصه و مدارک شرکت شامل: مدارک شناسایی مدیرعامل (فتوکپی شناسنامه، کارت ملی، کارت پایان خدمت)، دعوتنامه، پیش‌قرارداد تایید شده، اساسنامه، آگهی آخرین تغییرات روزنامه، کد کاربری پایگاه ملی مناقصات، کد اقتصادی، برگه صلاحیت پیمانکاری از اداره کار و گواهی صلاحیت ایمنی، تماماً به مهر و امضاء مدیرعامل شرکت رسیده باشد هر کدام به صورت فایل پی‌دی‌اف جداگانه در پاکت (ب)

د) برگه پیشنهاد قیمت در پاکت (ج) ارائه و ارسال گردد.

ه) محل تحویل پیشنهادها: سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (سامانه ستاد)

و) محل گشایش پیشنهادها: مازندران - بهشهر - شهرداری بهشهر از طریق سامانه ستاد

شرکت‌کنندگان می‌بایست در سامانه تدارکات الکترونیکی دولت ثبت‌نام و جهت شرکت به سامانه ستاد (www.setadiran.ir) مراجعه نمایند.

به پیشنهادها و قیمت‌های مشروط، مبهم و مخدوش ترتیب اثر داده نخواهد شد.

تاریخ نشر روزنامه در یک نوبت مورخه ۱۴۰۲/۱۲/۲۱ می‌باشد.

تاریخ دریافت اسناد مناقصه در سامانه ستاد از تاریخ ۱۴۰۲/۱۲/۲۸ می‌باشد.

مهلت قبول پیشنهادها تا روز چهارشنبه ۱۴۰۳/۰۱/۱۵ ساعت ۰۸:۰۰ در سامانه ستاد می‌باشد.

تاریخ بازگشایی اسناد مناقصه و قیمت‌های پیشنهادی در سامانه ستاد روز چهارشنبه ۱۴۰۳/۰۱/۱۵ ساعت ۰۹:۰۰ می‌باشد.

شهرداری در ردیا قبول یک یا کلبه پیشنهادها مختار است.

یاسر احمدی - شهردار بهشهر

